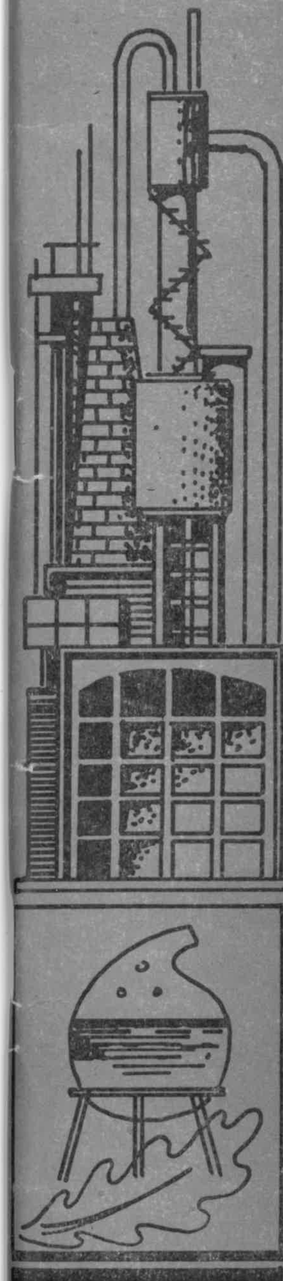

II I

MINISTERUL INDUSTRIEI LEMNULUI
COMBINATUL DE EXPLOATARE ŞI INDUSTRIALIZAREA LEMNULUI – PITEŞTI

20 DE ANI DE ACTIVITATE A FABRICII DE TANANŢI „ARGEŞUL"

1951-1971

FABRICA DE TANANŢI „ARGEŞUL", PITEŞTI

20 DE ANI DE EXISTENŢĂ

1951-1971

Interviu cu inginerul Dionisie Vidu, directorul fabricii

„Cînd vrei să vorbești despre ceva, întotdeauna începi cu ce te mîndrești mai mult, cu ceea ce constituie bogăția cea mai de preț — oamenii", îmi spunea zilele trecute, într-o discuție ocazionată de împlinirea a 20 de ani de existență a fabricii pe care o conduce, directorul Fabricii de tananți de extracție „Argeșul", inginerul *Dionisie Vidu*. Mă uitam în ochii acestui om, despre care auzisem numai vorbe frumoase privitoare la felul său de a conduce întreprinderea, despre felul de a se purta cu oamenii pe care-i conduce. Îl priveam și pînă la urmă l-am rugat să răspundă la întrebările mele. Pornisem inițial cu gîndul să scriu un reportaj despre fabrică, despre „istoria" ei, care numără numai 20 de ani, 20 de ani de muncă, de trudă, dar și de mîndrie. Pornisem, cum spuneam, să scriu un reportaj, dar pînă la urmă m-am limitat la un interivu cu directorul fabricii, interviu destul de edificator asupra a ceea ce s-a întîmplat aici, în cei 20 de ani de existență a fabricii. Îl voi transcrie aproape cuvînt cu cuvînt, așa cum am fost rugat.

Așadar:

Intrarea principală

— Acum, la 20 de ani de la înființarea fabricii, vă rugăm să ne relatați pe scurt istoricul fabricii, oferindu-ne și cîteva cifre capabile să ofere cititorului, cît mai amănunțit, tabloul transformărilor survenite aici în acești 20 de ani.

— Mă simt foarte emoționat și mîndru în același timp. Și, ca să fac puțin pe psihologul, nu știu dacă acum, în momentele acestea festive, mîndria generează emoția sau emoția furnizează mîndria. E, dacă vreți, vorba de o mîndrie a emoției, a emoției acesteia generate de un eveniment scump nouă și în același timp e vorba de o emoție generată de mîndria pe care o simțim acum, după 20 de ani de existență a fabricii noastre. Pentru că, în cazul meu, lucrurile se complică : mă simt atras de această fabrică și ca om și ca director. Ca om — membru al acestei colectivități de aproape 500 de persoane, ca director — conducător al lor. Oamenii aceștia au făcut foarte mult pentru mine, m-au primit de la început cu sufletele deschise.

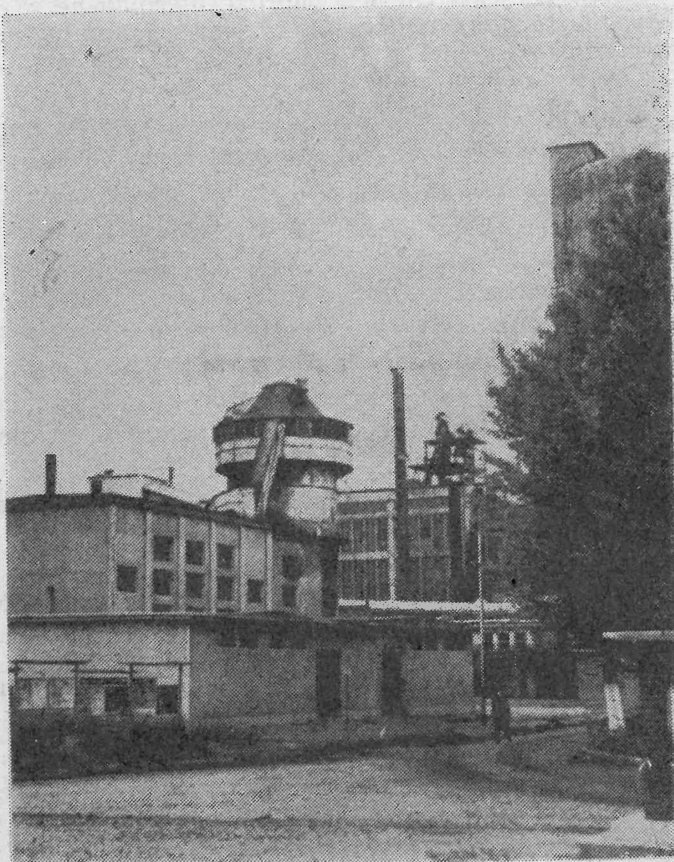
— Vă rog să mă iertați dacă intervin, rugîndu-vă să ne spuneți ceva despre acești oameni.

— Da, despre „acești oameni și despre faptele lor creatoare", ca să parafrazez titlul unui film văzut de mine cîndva. Acești oameni minunați care acum 8 ani, cînd am venit în Pitești, de la o distanță mare, de la Reșița, m-au primit ca pe unul pe care-l cunoscuseră de cînd lumea... De la ei am învățat și eu istoria fabricii dinaintea venirii mele la Pitești.

— Vă rugăm să ne-o „divulgați" și nouă.

— Da. Cu plăcere. Cu cea mai mare plăcere.

În urma studiilor întreprinse de către specialiștii Institutului de Proiectări pentru Industria Chimică, a rezultat că cel mai potrivit amplasament pentru construirea unei fabrici de extract tanant este orașul Pitești, situat într-o zonă bogată în păduri de stejar — materie primă pentru acest produs. Intrată

Instalaţia de uscare tip „Atomizor"

în producţie în aprilie 1951, Fabrica de tananţi „Argeşul" — primul obiectiv industrial nou al judeţului şi pionierul industriei chimice — a fost repede cunoscută ca fabrica cea **mai** mare de acest gen din ţară şi din Sud-Estul Europei. Deşi peisajul industrial al Piteştiului s-a schimbat în aceşti douăzeci de ani, făcîndu-l de nerecunoscut, prin ritmul uluitor al construcţiilor industriale, ritm care a transformat oraşul într-o cetate a chimiei, Fabrica de tananţi se încadrează şi acum perfect în acest peisaj fiind considerată, pe bună dreptate, drept una din unităţile de bază ale judeţului, datorită produselor sale finite destul de importante.

— *Ce considerente, ce cerinţe au dus la construirea unei asemenea fabrici?*

— Construirea acestei fabrici s-a impus ca urmare a perfecţionării tehnologiei pentru tăbăcirea pieilor, care a înlocuit materiile tanante avînd un conţinut mic de tanin cu extracte concentrate procurate din import, pentru care se plătea valută, în timp ce masa lemnoasă care constituia materia primă era folosită drept lemn de foc.

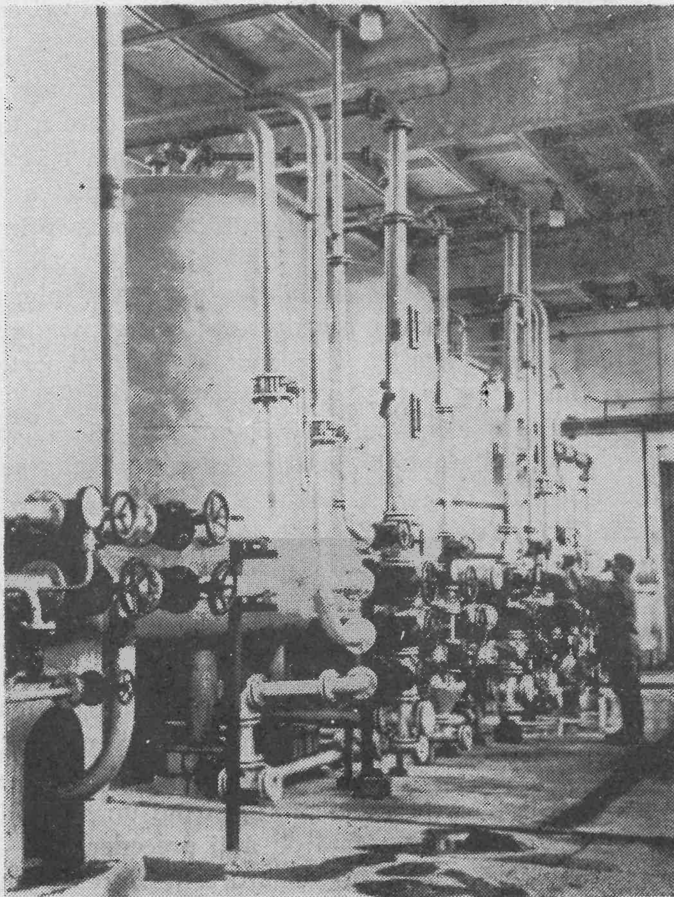
Extractul tanant produs de fabrica noastră a înlocuit total extractul tanant de stejar procurat din import, iar începînd cu anul 1968 fabrica noastră a început chiar să exporte produsul său finit.

În plus, dacă pînă în anul 1963 putem vorbi numai despre un singur produs al fabricii noastre, în prezent aici se nasc trei produse: tanin, oxigen şi furfurol — ultimele două părăsind secţiile fabricii de oxigen date în funcţiune acum opt ani şi ale unei instalaţii de furfurol, din 1970.

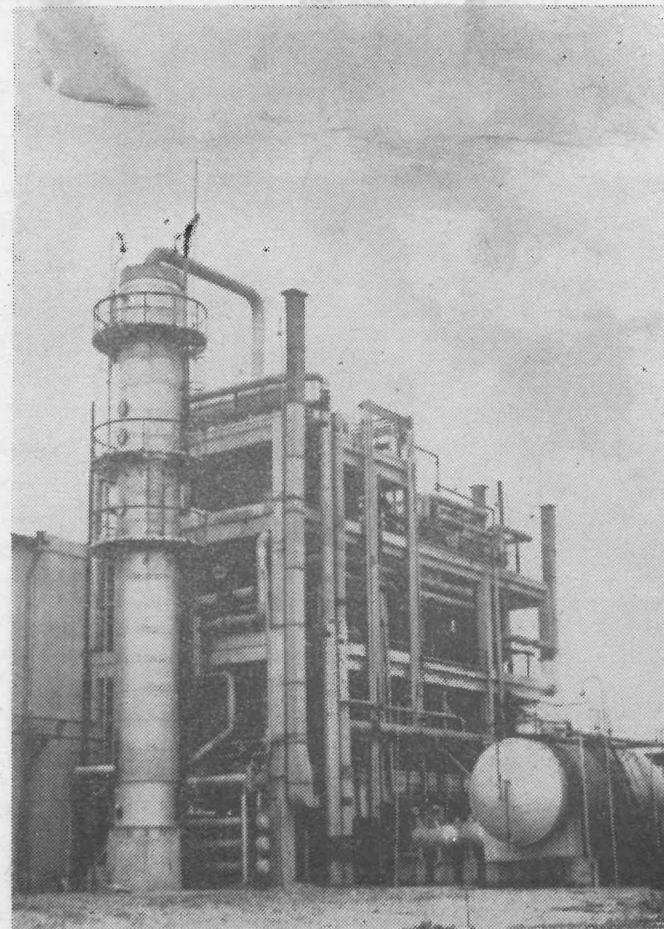
Principalul produs al fabricii —taninul — a avut o „evoluţie" de-a dreptul spectaculoasă în aceşti 20 de ani de existenţă. La început, în perioada 1951—1955, produsul fabricii se livra sub formă de soluţie sau gel cu indicatori de calitate destul de modeşti. În anul 1955 s-a introdus în producţie un concentrator tip KESTNER, cu ajutorul căruia produsul se fabrica în formă de bloc, producţia înregistrînd un salt calitativ şi cantitativ în acelaşi timp faţă de anii precedenţi.

Anul 1955 aduce o nouă îmbunătăţire în procesul tehnologic prin introducerea unei instalaţii de uscare tip atomizor, instalaţie care are marele avantaj că aduce produsul finit la forma de praf, reducînd considerabil o serie de cheltuieli legate de ambalare, transport. Atunci noi am înregistrat a doua

mare creştere a producţiei anuale — la peste 1700 tone, ajungînd ca în anii 1969—1970 să producem peste 2000 tone tanin pe an, ceea ce înseamnă depăşirea parametrilor maximi ai fabricii. Nu voi da multe date. V-aş putea oferi un tabel destul de stufos privind evoluţia parametrilor, a indicilor şi indicatorilor înregistraţi în cei 20 de ani de existenţă a fabricii. Voi

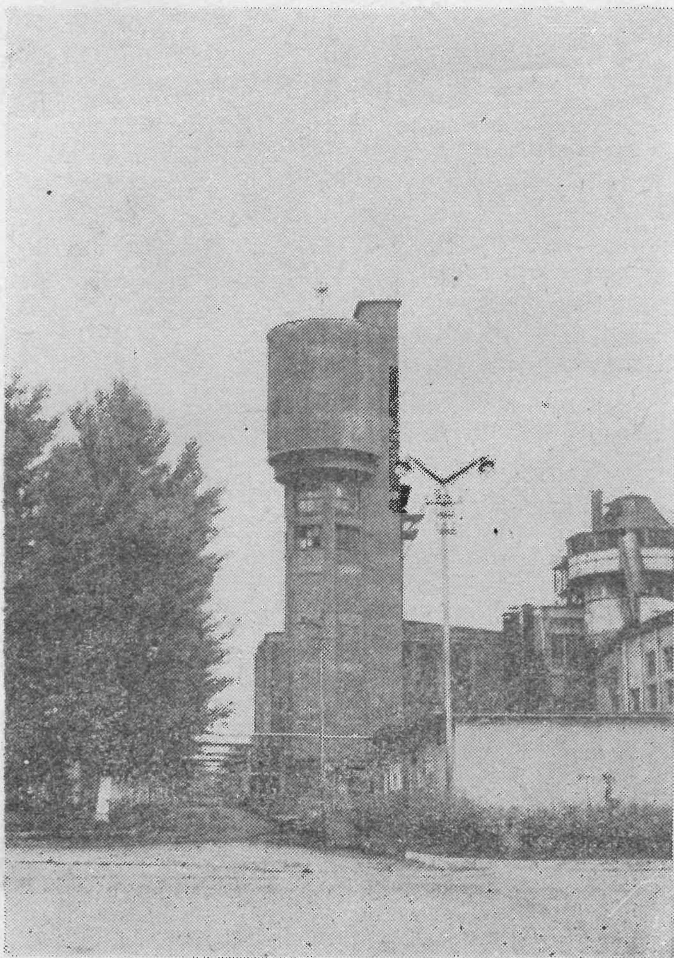

Instalaţia de dedurizarea apei tehnologice

Instalaţia de furfurol-distilare

aminti însă numai faptul că în această perioadă s-a înregistrat saltul de la 270 tone anual în 1951 la 2.000—2.100 tone în 1971.

Castelul de apă

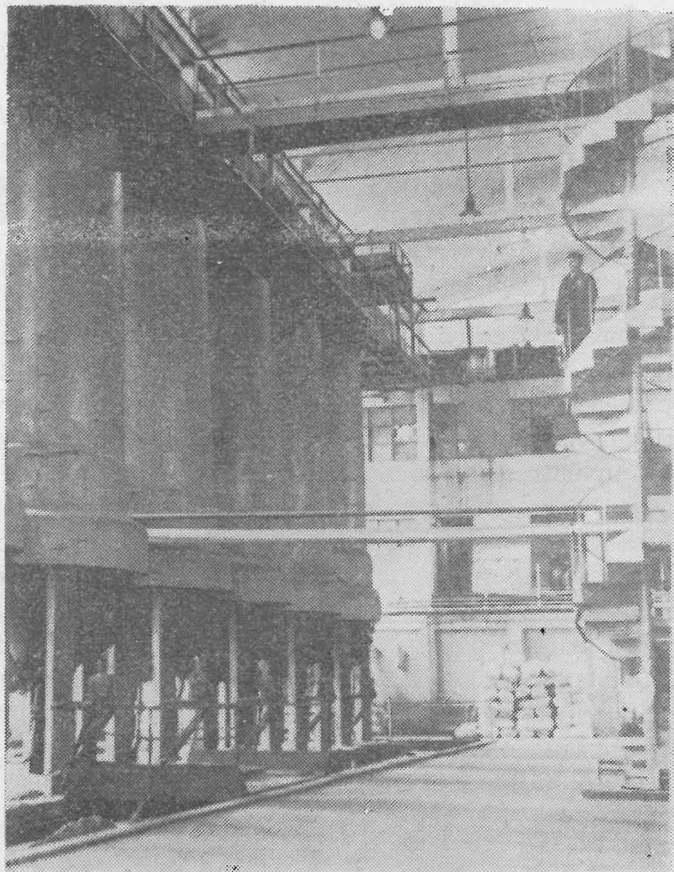
— *În cei 20 de ani au fost întîmpinate, probabil, și greutăți. Cum le-ați făcut față și le-ați învins ?*

— Da, bineînțeles că am întîmpinat și greutăți, așa cum se întîmplă la orice început. Cu noi se întîmpla ceva extraordinar, în sensul că dat fiind faptul că fabrica era singura de acest gen din țară, noi eram începutul începutului. Oamenii în al căror colectiv lucrez îmi povestesc azi multe despre ce era înainte de venirea mea aici.

Pe măsura trecerii timpului, însă, acești oameni au început să pătrundă și să cunoască din ce în ce mai bine tainele fabricării acestui nou produs, perfecționînd continuu procesul tehnologic. Mulți au început să se gîndească și să realizeze inovații, invenții care adăugate studiilor întreprinse de către specialiștii în materie ai fabricii, au făcut ca principalul indicator calitativ — cifra de raport — să crească simțitor. Mai întîi s-a acționat asupra granulației materiei prime prin perfecționarea agregatelor de tocare și introducerea în fluxul tehnologic a unor noi utilaje pentru mărunțirea și uniformizarea acesteia. Această măsură a condus la creșterea producției prin scurtarea timpului de extracție și la îmbunătățirea randamentului de extracție și, în final, la creșterea conținutului în substanță tanantă a produsului finit.

La un moment dat se credea că, așa cum precizează și literatura de specialitate, cifra de raport a extractului tanant indigen, bazat pe calitatea materiei prime, nu poate depăși 62—63 la sută, fapt care a determinat efectuarea unor studii îndelungate, studii care au infirmat în final această idee, ajungîndu-se la cifra de raport în medie de 65 la sută.

Nu pot să nu amintesc acum faptul că una din preocupările principale ale colectivului fabricii noastre, pe lîngă acelea de creștere a producției și a calității produselor finite, a fost aceea a creșterii eficienței economice a unității. În această direcție s-a acționat în mod deosebit, urmărindu-se în permanență reducerea consumului specific al materiei prime.

Secția Tananți — Instalația de Difuzie

— *Ce măsuri s-au luat în acești 20 de ani privind ușurarea muncii colectivului fabricii?*

— Așa cum se știe, omul joacă principalul rol în obținerea bunurilor materiale. Avîndu-se în vedere în permananță acest adevăr, s-a căutat ca munca oamenilor din fabrica noastră să fie mereu ușurată prin introducerea tehnicii noi, care să înlocuiască munca fizică, brută, cu mijloace mecanizate.

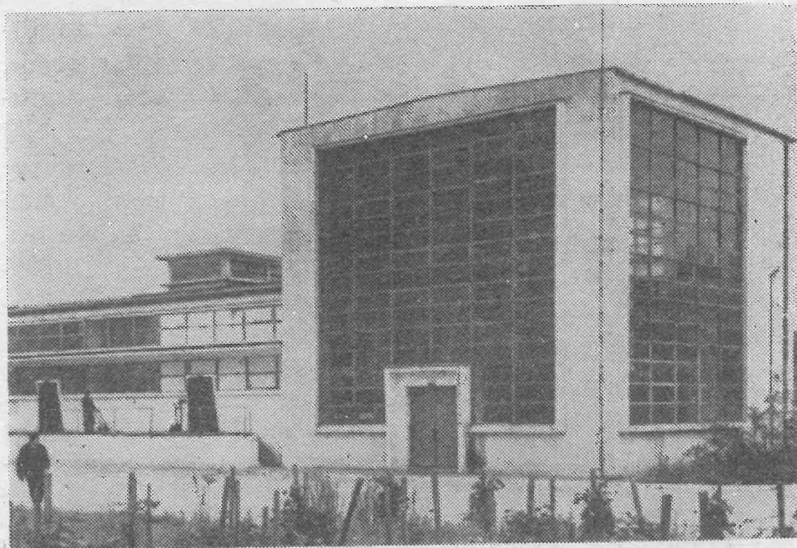
În primii ani de existență a fabricii, majoritatea operațiilor se executau manual, cu efort fizic din partea muncitorilor, Introducerea sistemului mecanizat pentru evacuarea epuizatului de stejar în afara secției, înlocuirea vagoneților, acționați manual, pentru alimentarea cu materie primă, cu platforme industriale acționate mecanic, modernizarea utilajelor precum și organizarea judicioasă a brațelor de muncă, toate acestea, pe lîngă eficiența imediată, au avut-o pe aceea a creșterii productivității muncii de peste 5 ori față de primii ani de activitate.

— *Să revenim, vă rog, din lumea cifrelor, la elementul om, factor atît de important, așa cum spuneați și dumneavoastră, în procesul tehnologic.*

— Colectivul fabricii unde îmi desfășor activitatea este un colectiv minunat. Parcă am mai spus-o cîndva, sau, poate că m-am obișnuit așa de mult cu ideea aceasta, încît am impresia că o spun la fiecare pas, o înglobez în fiecare frază. Mă obsedează ideea că în această fabrică lucrează aproape 500 de oameni minunați. Unii sînt aici de la început, s-au legat de fabrică și de colectiv. Faptul că unii sînt aici de la inaugurarea fabricii, faptul că toate tentațiile pe care li le-au întins coloșii industriali ai Piteștiului au rămas fără ecou din partea lor, acest fapt e capabil să spună totul. Unii au venit aici tineri, s-au căsătorit cu colege de aici. Ba mai mult, fiecare din acești oameni minunați a devenit un fel de nucleu, în jurul căruia polarizează, intrînd tot în această fabrică, copii, rude.

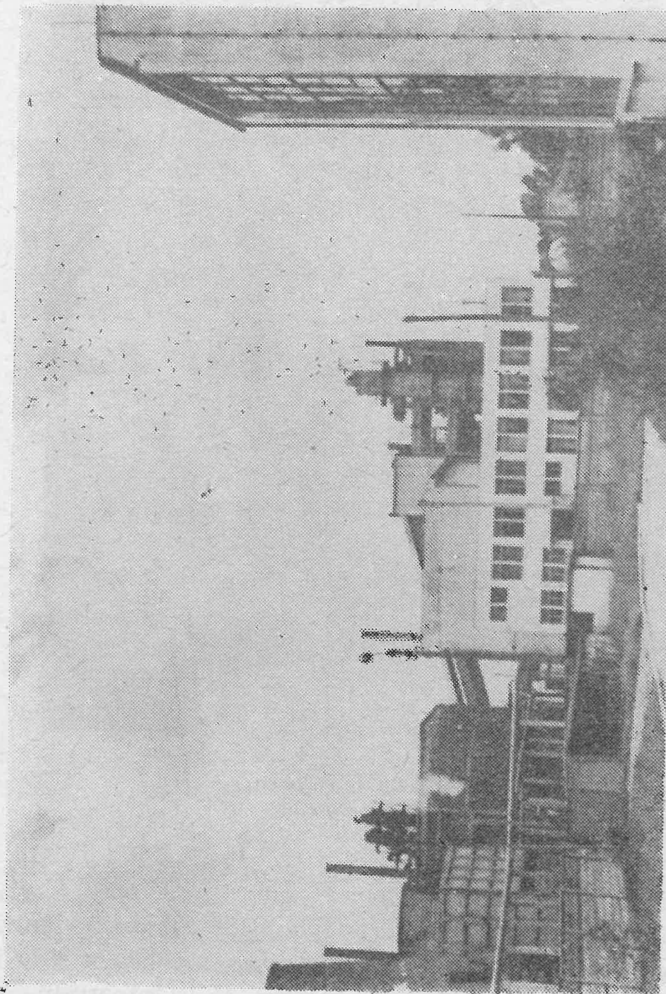
— *Care sînt — după părerea dumnevoastră — calitățile care i se cer unui conducător de fabrică spre a fi stimat și iubit de cei pe care-i conduce?*

— Înainte de a se gîndi că este conducătorul unei fabrici, directorul trebuie, după părerea mea, să se gîndească la faptul că este om și că lucrează cu oamenii întîi și apoi cu insta-

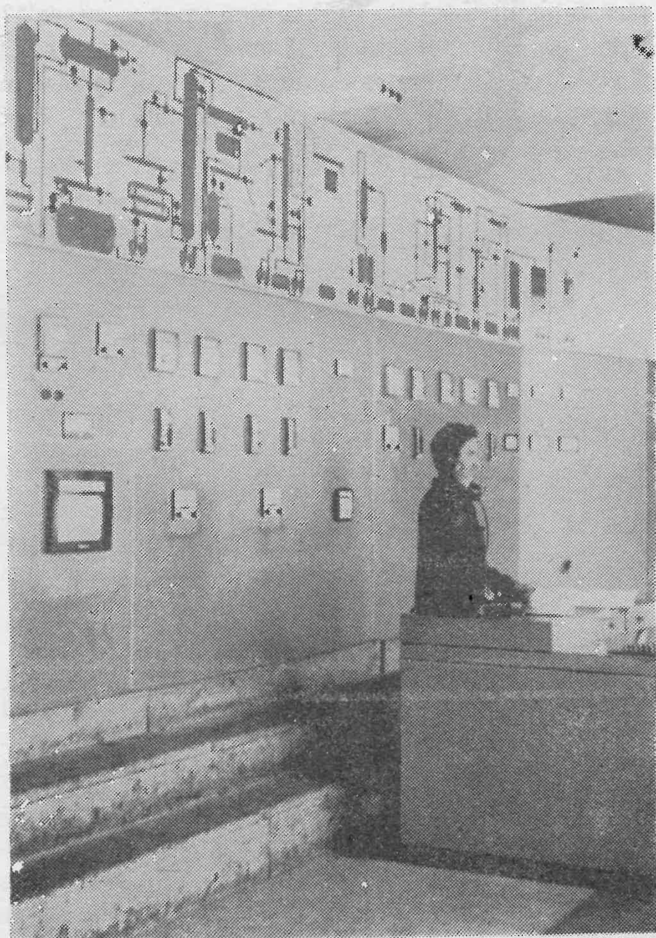

Instalaţia de oxigen

laţiile. Pe cel ce conduce un colectiv trebuie să-l caracterizeze un înalt umanism, o dragoste neţărmurită faţă de oameni. În primul rînd trebuie să aibă calitate de om politic, să militeze în slujba înfăptuirii liniei partidului, asigurînd astfel o conducere politică şi b i n e î n ţ e l e s t r e b u i e să fie un bun specialist, care să cunoască toate problemele tehnico-economice ale fabricii. Nici nu vă puteţi închipui cît de mult atîrnă în ziua de muncă a unui om, în balanţa dragostei cu care munceşte în ziua aceea, o strîngere omenească de mînă sau un zîmbet adresat lui. Conducerea de aici a căutat să instaureze o atmosferă de *omenie*, gîndind că principala calitate a unui om şi a unui conducător de fabrică trebuie să fie *omenia*. Ciudat este faptul că dintre toate calităţile pe care le poate avea un om, *omenia* îl poate caracteriza şi în relaţiile cu semenii să şi în relaţiile cu utilajele şi instalaţiile cu care lucrează. Poţi fi omenos şi cu un ventil, şi cu o pompă, şi cu orice instalaţie. Nu vi s-a întîmplat să vi se spună, atunci cînd loveaţi fără milă o instalaţie : „Fiţi mai omenos cu ea" ? *Omenia,* aşadar, am considerat că trebuie să primeze în relaţiile cu oamenii pe care-i conduc. Acest lucru am căutat să-l inoculez şi în activitatea tînărului inginer şef al fabricii, *Burluşanu Gheorghe.*

Instalaţia de furfurol — vedere generală

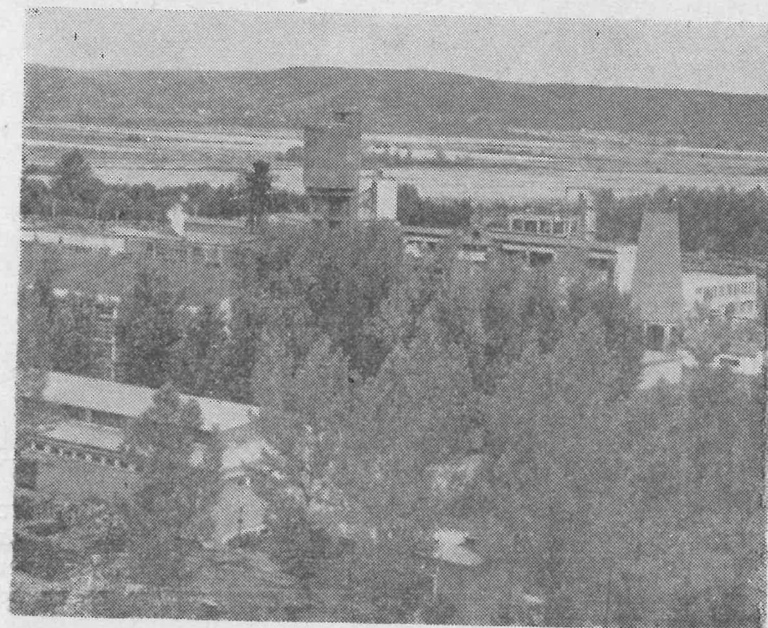
Instalația de furfurol
Tabloul de comandă

Noi am căutat ca problemele care necesitau o rezolvare urgentă, necazurile oamenilor, să nu le soluționăm numai în orele de audiență ; dacă s-a putut, chiar imediat ce s-au ivit. Am căutat să ni-i apropiem pe oameni, să le întoarcem acea bunătate cu care eu și ceilalți colegi ai mei din colectivul de

conducere am fost primiți cînd am poposit în această fabrică. Pentru că este știut că tot cu oamenii aceștia împarți și greutățile și succesele și bucuriile.

— *Fiindcă tot veni vorba de bucurii, care au fost cele mai mari bucurii oferite de această a doua familie — fabrica?*

— Bine spus, „această a doua familie, fabrica". Bine spus pentru că, într-adevăr, eu simt fabrica la fel ca pe familia mea. Bucurii ? Prima mare bucurie a mea, de cînd sînt director al acestei fabrici, am trăit-o în 1965, cînd am obținut cea mai mare cantitate de tanin de pînă atunci, ajungînd să depășim capacitatea proiectată a fabricii. A doua mare bucurie am trăit-o, tot în același an, cînd colectivul fabricii a primit diploma de întreprindere fruntașă pe ramură. Și a treia mare bucurie, dar nu ultima, a fost cînd am auzit că se construiește

Vedere generală

fabrica de furfurol, care valorifică deșeul de lemn de la tananți. Bucuria era generată de faptul că fabrica noastră se dezvolta iar, se dublau mijloacele fixe. Și dacă la aceste „surse" ale bucuriei mele mai adaug și faptul că întreaga instalație de furfurol a fost proiectată și elaborată de un colectiv de ingineri și tehnicieni din această fabrică, cred că vă dați seama că bucuria mea e justificată.

Secția de Tananți

— *V-am ruga să ne oferiți cîteva nume demne de a fi menționate într-un interviu care omagiază 20 de ani de existență a unei fabrici.*

— Da, cu plăcere. La succesele obținute de fabrica noastră au contribuit toți comuniștii din fabrică.

Trebuie scoasă în evidență, cu această ocazie, activitatea depusă de secretarul organizației de partid din fabrică, *Șerban Constantin*, care a știut să mențină tot timpul o atmosferă plăcută și sănătoasă atît la nivel de fabrică cît și la nivel de echipă.

Prin intermediul organizațiilor de partid, al comuniștilor, al celorlalți oameni ai muncii din această unitate, s-a reușit

realizarea sarcinilor majore puse în fața noastră, sintetizate prin îndeplinirea an de an și lună de lună a indicatorilor de plan stabiliți de organul tutelar. În acest context, menționăm activitatea neobosită a tuturor cadrelor și îndeosebi a muncitorilor: *Badea Pandele, Luca Neacșu* de la tananți, care cu experiența lor, au căutat să crească și alte cadre de muncitori, maiștrii *Nedelcu Nicolae* de la atelierul mecanic, *Pricop Vasile* de la tananți, *Șerban Pîrvu*, șef secție la furfurol.

Vreau să-mi mărturisesc acum plăcerea și bucuria de a lucra cu ingineri tineri, precum inginerul șef *Burlușanu Gheorghe*, un colaborator apropiat și priceput, și *Geamănu Petruța*.

— *Ce gînduri vă animă pentru anii 1972, 1973 și mereu?*

— Sper să nu rămînem în acest stadiu, sper ca fabrica să se dezvolte necontenit. Vrem să diversificăm și să realizăm produse noi avînd la bază furfurolul, să dublăm capacitatea fabricii de oxigen, produs atît de necesar județului nostru Și, în final, mă animă gîndul că voi continua să lucrez cu acești aproape 500 de oameni minunați.

Și cu acestea, cum era normal, voiam să punem punct interviului nostru. Dar inimosul director al Fabricii de tananți a ținut să ne conducă prin fabrică, spre a vedea și a ne convinge la fața locului de unele lucruri pe care ni le enunțase și ni le punctase cu frumoase cuvinte mai înainte. Nu voi transcrie totul. Nu voi transcrie decît emoția care m-a stăpînit cînd am discutat cu *Marin Alexandru, cu Surdu Ion, cu Niță Vasile, cu Popa Constantin, cu Chiriță Gheorghe cu Sorescu Ion, cu Ene Ionel*. Și nu știu ce mă face să cred că aici s-ar cere enunțate și transcrise numele tuturor celor aproape 500 de oameni minunați care muncesc în această fabrică.

Fapt care mă face ca, în numele tuturor piteștenilor, să le urez acestor oameni, acum, cînd fabrica lor împlinește 20 de ani de existență, mulți ani și multe, multe succese! Pentru că numai și numai muncind vor putea să materializeze gîndul atît de frumos pe care fiecare din ei îl poartă numelui atît de des pomenit în cuvîntul lor— Partidul Comunist Român. drag și de des pomenit în cele spuse de fiecare — PARTIDUL COMUNIST ROMÂN.

Interviu realizat de
DAN ROTARU

File de carnet

ȘERBAN CONSTANTIN
Maistru fabricație
secretarul comitetului de partid

La sfîrșitul anului 1955, cînd am pășit pragul acestei întreprinderi, ca absolvent al Școlii Medii Tehnice, luam pentru prima dată legătura cu munca în cadrul unei întreprinderi și cu colectivul care a contribuit la desăvîrșirea calificării profesionale, mi-a cultivat dragostea și respectul față de muncă și m-a ajutat să valorific în practică toate cunoștințele dobîndite pe băncile școlii.

Mă gîndesc și azi cu emoție la momentul primirii mele în partid, la aprecierile și îndrumările primite din partea comuniștilor și la marile posibilități create de a participa cu munca mea la cele mai importante probleme ale întreprinderii.

Venirea mea în fabrică a coincis cu perioada cînd se căutau noi soluții de îmbunătățire a procesului tehnologic și a procesului de muncă, de formare a oamenilor pentru stăpînirea tuturor tainelor procesului de producție, dîndu-mi posibilitatea să fiu angrenat în marile probleme care de-a lungul anilor și-au găsit rezolvarea.

În primii ani de producție, utilajele și instalațiile existente nu asigurau o continuitate a procesului de producție, oamenii nu stăpîneau în întregime cunoștințele despre fabricarea

taninului (aici funcționa singura fabrică din țară de acest gen), această stare de lucruri constituind o permanentă căutare de îmbunătățire a procesului de producție de către specialiștii fabricii.

Noul și-a făcut întotdeauna loc în activitatea întreprinderii, astfel că o serie de modificări ale utilajelor precum și introducerea altor instalații noi în procesul de producție, paralel cu continua ridicare a calificării oamenilor, a contribuit la fundamentarea procesului tehnologic, la obținerea unui produs ai cărui indicatori depășesc prevederile literaturii de specialitate.

O încununare a permanentei activități de cercetare și căutare a colectivului tehnico-ingineresc și a muncitorilor se materializează în asimilarea a încă două noi produse: oxigen și furfurol, ultimul valorificînd în mod superior deșeurile de lemn rezultate de la extracția taninului.

O contribuție hotărîtoare la transformările care au avut loc în viața întreprinderii privind îmbunătățirea procesului de producție, formarea colectivului, educarea acestuia în spiritul dragostei față de muncă și de întreprindere, și-a adus-o organizația de partid, care cuprinde pe cei mai buni muncitori, tehnicieni, maiștri și ingineri, care s-au dăruit cu pasiune prin munca și atașamentul lor pentru a da viață hotărîrilor și sarcinilor pe care Partidul le-a pus în fața întregului popor.

În rezolvarea marilor probleme ce au stat permanent în fața colectivului nostru de muncă, am primit un sprijin eficient din partea Comitetului județean și a Comitetului municipal de partid, care ne-au îndrumat în luarea celor mai corespunzătoare măsuri pentru îmbunătățirea întregii activități, pentru realizarea obiectivelor propuse.

În momentul de față, organizația de partid dispune de o forță puternică, exercitîndu-și influența asupra întregului colectiv, crescînd atît din punct de vedere calitativ cît și cantitativ, astfel că din trei salariați unul este membru de partid.

La toate locurile de muncă își desfășoară activitatea membri de partid, care prin exemplul personal mobilizează pe toți ceilalți salariați pentru realizarea sarcinilor ce stau în fața colectivului de muncă.

Preocupările majore ale organizației de partid au fost îndreptate către realizarea ritmică a planului de producție, reducerea consumurilor specifice de materii prime și materiale, creșterea productivității muncii, a ridicării calificării profesionale, a respectării și întăririi disciplinei în muncă, de mobilizarea întregului colectiv de a răspunde prezent la toate chemările lansate de organizația de partid.

Activitatea educativă, desfășurată sub diverse forme de către organizația de partid, a contribuit la sudarea colectivului, la receptivitatea față de tot ceea ce este nou, la încredere în prospectarea unor noi probleme legate de viitorul înteprinderii noastre.

Cînd întreprinderea noastră își sărbătorește cea de a 20-a aniversare, angajamentul organizației de partid, încrezătoare în forța de care dispune, este acela de a contribui direct la cele mai curajoase acțiuni de valorificare în continuare a rezervelor și posibilităților de care dispunem, pentru dezvoltarea întreprinderii și creșterea continuă a eficienței tehnice și economice.

Sentimentul răspunderii

BURLUŞANU GHEORGHE
inginer şef

Vin anumite clipe în viaţă cînd trebuie să-ţi priveşti sufletul şi se întîmplă cîteodată să-ţi descoperi calităţi sau defecte necunoscute pînă atunci de tine — adevărate sedimente ale timpului. De puţin timp, de cînd am fost numit inginer şef al Fabricii de tananţi „Argeşul", pe care o sărbătorim zilele acestea, am început să văd, dacă mi se permite această metaforă, sentimentul răspunderii.

Poate că tocmai pentru faptul că de tot ceea ce se petrece în această fabrică am început să răspund în mai mare măsură şi eu, poate că tocmai acest fapt a determinat cele afirmate în fraza transcrisă mai înainte. Eu gîndesc fabrica la fel ca pe un organism uriaş, căruia dacă-i slăbeşte un organ, începe să dea semne de oboseală.

Ciudată este această muncă de răspundere. Trebuie să te transpui în situaţia fiecărui om care vine la tine cu o problemă de rezolvat, trebuie să încerci să-l înţelegi pe fiecare. Eu cred că un conducător de întreprindere trebuie să fie şi un pedagog şi un bun psiholog. Astfel cum ar putea rezolva atîtea şi atîtea situaţii ale oamenilor pe care-i conduce ?

Fabrica de tananţi, cuprinzînd aproape 500 de salariaţi este un loc minunat de muncă. Oamenii de aici au înţeles că bunul mers al tuturor agregatelor şi instalaţiilor depinde de felul în

care ei sînt răspunzători de soarta lor. Am zilnic ocazia de a discuta cu zeci de muncitori. Şi tot de atîtea ori am senzaţia că descopăr la fiecare, că văd la fiecare din cei cu care stau de vorbă simţămîntul răspunderii. Nici nu s-ar putea concepe — după părerea mea — o bună exploatare a unei instalaţii fără ca acest sentiment să fie prezent în fiecare om care-i supraveghează mersul.

Partidului şi statului nostru le sîntem recunoscători, ca oameni ai acestui pămînt pe care socialismul înfloreşte la fiecare pas, pentru grija pe care o manifestă pentru fiecare om al muncii.

Sumele care sînt alocate de stat şi ne sînt repartizate spre a le investi în noi şi noi instalaţii trebuie valorificate cum se poate mai bine. Cu acest gînd am pornit noi la realizarea instalaţiei de furfurol.

Cu aceleaşi gînduri vom porni, atunci cînd ni se va oferi ocazia, la construirea altor fabrici, altor instalaţii.

In asemenea momente aniversare se obişnuieşte să se facă bilanţuri, să se fixeze indici şi planuri de viitor.

Noi ne-am gîndit la ele. Ne vom materializa gîndurile astfel ca atunci cînd conducerea de partid şi de stat va face apelul unităţilor ţării care au îndeplinit şi depăşit planul, noi să putem răspunde „Prezent !“. Cu aceste calde sentimente de recunoştinţă şi mulţumire pentru conducerea de partid şi de stat aniversăm anii 20 ai fabricii care, într-un fel, sînt simţiţi de noi ca anii noştri.

Scurte însemnări

CREMENESCU ION
inginer - şef serviciu

În asemenea momente aniversare, pînă şi orgoliul, această trăsătură de caracter rîvnită adesea, blamată cîteodată, capătă aură luminoasă.

O simt eu, acum, la 20 de ani de activitate ai Fabricii de tananţi „Argeşul". De aceea vreau să subliniez faptul că sînt cel mai vechi inginer din fabrică.

Absolvent al Liceului „Nicolae Bălcescu", originar din Boteştii Argeşului, m-a atras chimia, conducîndu-mă, după terminarea facultăţii, într-un birou pe a cărui uşă de intrare scria „serviciul investiţii".

Apoi, timp de 7 ani, absolventul de atunci am condus lucrările de investiţii, din partea beneficiarului, privind dezvoltarea acestei fabrici.

Am crescut apoi o dată cu fabrica. Am participat la punerea în funcţiune a instalaţiilor de oxigen şi furfurol. Amintiri frumoase constituie şi atingerea parametrilor proiectaţi la aceste instalaţii.

Faptul că roadele preocupărilor mele n-au întîrziat să se vadă constituie pentru mine o frumoasă, o prea frumoasă amintire.

Toate aceste scurte însemnări mă fac, mă îndeamnă, să învălui acest moment aniversar cu dorinţa de a munci în continuare în rîndul colectivului de colegi tineri.

Astfel încît la o nouă aniversare, poate la a 50-a să fiu tot acel inginer „veteran" al anilor 20.

România — o ţară a florilor

Cunoşteam România numai din cele ce citisem despre ea în ziare, în reviste şi în cărţi. Acum, în timpul şederii noastre în Piteşti, am căutat s-o cunoaştem cu propriile noastre simţuri. E o ţară minunată, frumoasă, şi care se dezvoltă într-un ritm nemaipomenit.

Ne dăm seama de acest lucru cînd vedem cîte s-au schimbat numai de cînd sîntem noi aici. Noi am numit această ţară, după ce am văzut grădini de trandafiri în Piteşti şi în alte oraşe, ţara florilor. Noi credem că nu e de conceput viaţa unui om fără multe, foarte multe flori. Florile, oamenii, mai ales oamenii care ne-au primit aici cu toată dragostea, ne-au făcut să iubim ţara dumneavoastră. Şi vă rugăm să ne credeţi că am cunoscut foarte multe oraşe ale ţării în care am fost trimişi să ne specializăm. Dar parcă mai mult şi mai mult decît toate celelalte iubim Piteştiul. Poate pentru că l-am cunoscut foarte, foarte bine.

Colectivul fabricii de tananţi „Argeşul", este un colectiv foarte bun ; ne-au ajutat toţi oamenii de aici atunci cînd le-am cerut un ajutor spre a descifra şi cunoaşte tainele fabricării taninului. Pe toţi îi cunoaştem, pe toţi îi iubim şi ei — la rîndul lor — ne iubesc.

Am venit aici să ne iniţiem în fabricarea acestui produs — tananţi de extracţie ; în mare am reuşit să învăţăm procesul tehnologic. Peste puţin timp ne vom întoarce acasă, unde vom pune în aplicare toate cunoştinţele dobîndite aici. Vom merge acasă, în Vietnam, spre a pune în funcţiune o fabrică asemănătoare celei de aici. Atunci — şi încă de pe acum — ne va fi greu să ne despărţim de oamenii în mijlocul cărora am petrecut cîţiva ani din viaţă, care ne-au învăţat atît de multe lucruri.

Cînd ne vom întoarce în Vietnam, le vom povesti celor de acolo, din ţară, tot ce am văzut în România. Le vom vorbi despre această minunată ţară, despre oamenii care trăiesc pe aceste locuri, despre viaţa pe care o trăiesc ei, despre frumuseţile naturale ale României.

Ne pare foarte rău că nu am văzut Litoralul românesc.

In Vietnam, înainte de a veni aici, am lucrat la o fabrică apropiată de litoralul nostru· Vara aceasta vom merge să vedem și Litoralul Mării Negre, despre care am auzit lucruri atît de frumoase.

Șederea la Pitești ne-a prilejuit cunoașterea satelor din împrejurimile sale· România este o țară minunată, cu oameni minunați.

La fel de minunați sînt și oamenii care lucrează în acest loc, unde am învățat atîția ani — Fabrica de Tananți „Argeșul“ din Pitești.

CHYAN NGUYEN VAN
— inginer — R.D. Vietnam

NGUYEN MAN
— tehnician — R.D. Vietnam

Plăcerea muncii

MARIN ALEXANDRU
fochist

Voi transcrie cu emoţie cîteva simţăminte pe care le nutresc pentru această aniversare.

Sînt din mediul rural, din satul Dobrogostea, com. Merişani, şi pentru noi, oamenii care ne-am născut şi am copilărit la ţară, cuvîntul care se dovedeşte cel mai cuprinzător cînd e vorba de ceea ce simţi pentru cineva este cuvîntul „simţămînt".

Sînt fochist acum, dar înainte am lucrat, în meseria de constructor, la ridicarea acestei fabrici, care acum ne arată vîrsta de 20 de ani.

Ce pot spune e că o dată cu fiecare nouă înlocuire a unui utilaj, cu altul mai bun parcă mi se înlocuieşte ceva din trupul meu. Fabrica a reuşit să ne facă „ai ei" după cum ne-a făcut s-o considerăm „a noastră".

Oriunde aş fi, gîndul meu este la fabrică. Cînd merg acasă simt că viaţa mea se confundă cu viaţa fabricii şi invers.

Ce mai pot spune e că simt că fabrica aceasta o vom preda, atunci cînd vom preda ștafeta copiilor noștri, altei generații deci, cu sentimentul că o dăm în mîini și minți puternice.

Mai ales că o vom preda mult mai modernizată decît este acum. Plăcerea muncii, asta este ceea ce simt eu acum.

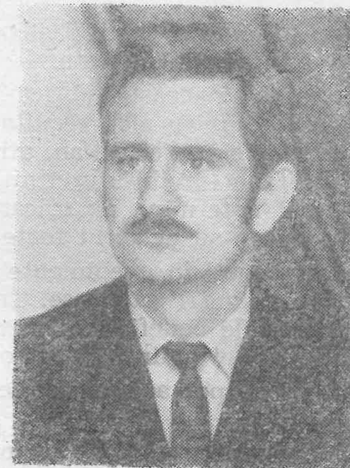
Și plăcerea de a munci în întreprinderea care împlinește acum, în zilele acestea, 20 de ani de activitate.

In aceste momente fabrica îmi împrumută vîrsta ei.

Simțămintele mele sînt mult mai puternice.

Se îndrept spre cea aniversată — Fabrica de tananți „Argeșul".

Momentul amintirilor

PRICOP VASILE
maistru fabricație

Emoția, pe care o simt invadîndu-mi trupul, sufletul și chipul, mă face să transcriu aproape telegrafic sentimentele pe care le simt la această aniversare.

Sînt născut în orașul Bîrlad. Oricine și-ar pune întrebarea cum am ajuns pe meleagurile Piteștiului.

Cu toate că sînt de pe plaiurile moldovene, mă simt legat de aceste locuri dragi mie, unde am rămas din anul 1953, cînd am absolvit cursurile școlii medii tehnice. Am, după cum se vede la o rapidă scădere, 18 ani de cînd sînt în această fabrică. Deseori m-am întrebat de ce din toate ramurile în care m-aș fi putut califica mi-am ales chimia.

Și de cîte ori mi-am pus întrebarea, mi-a venit același — dar mereu același — răspuns : dragostea de chimie.

Eram îndrăgostit de chimie — asta este concluzia la care ajung de fiecare dată cînd îmi pun sus-amintita întrebare.

Fabrica de tananți „Argeșul" este prima fabrică în care am intrat după terminarea școlii. Se spune că prima dragoste nu se uită niciodată. Eu m-am convins că nu numai prima dragoste nu se uită niciodată dar nici primul loc de muncă.

Aici, în acest loc de muncă am găsit aplicabilitate pentru atîtea și atîtea idei care mi-au animat anii petrecuți pe băncile școlii. Colectivul de muncă al acestei fabrici este un co-

lectiv minunat și această părere rezistă și persistă de 18 ani de zile de cînd eu sînt în această unitate.

Cum puteam să părăsesc această fabrică ? Transformările care au avut loc de cînd sînt eu aici, rezultatele tot mai frumoase obținute în producție în fiecare an, atît în ceea ce privește calitatea și cantitatea produsului finit, iată încă alte cîteva motive care-l pot determina pe oricare om să rămînă în locul de muncă în care s-au petrecut toate acestea.

Cei 18 ani au fost bogați în evenimente capabile să se transforme, în timp, în amintiri frumoase. Trecerea de la dotația de stat la obținerea de beneficii a constituit primul eveniment plăcut devenit apoi amintire frumoasă.

Dar unei amintiri i se pot adăuga altele. Așa s-a întîmplat și cu mine.

A urmat apoi momentul livrării la export a primei cantități de tanin, apoi aprobarea extinderii fabricii, prin construirea instalației de furfurol.

Aceste momente se convertesc, se transformă în amintiri care nu se uită nici pînă la adînci bătrîneți, dar pînă la 36 de ani, cîți am eu acum...

Eu am 36 de ani, fabrica numai 20. Îi împrumut evenimentele vieții mele, ea mi le împrumută pe ale vieții ei.

E o simbioză perfectă între noi, ca între două ființe care-și simt una alteia prezențele indispensabile.

Acum, la 20 de ani de activitate ai acestei fabrici, Fabrica de tananți „Argeșul", încerc un simțămînt de satisfacție deplină de a mă ști lucrînd în ea.

Aici, în acest prim mare obiectiv construit în Pitești în anii construcției socialismului.

Timpul confesiunilor

SORESCU ION
tehnician principal transporturi

Am 56 de ani. De 20 de ani lucrez în această fabrică. Profesiunea mea, de tehnician în transporturi, mi-am ales-o de cînd am terminat armata. Imi plăcea mai de mic să merg cu mașina, cu trenul. E și asta o pasiune pe care, atunci cînd ești mic, unii o iau drept „aiureală" sau mai știu eu ce. Și ce mi-a plăcut mai mult în viață a fost să rezolv sarcini grele, ce incumbă răspundere. Criteriul după care judec oamenii pe care-i întîlnesc și nu-i cunosc mai de mult este acela al răspunderii. Mă gîndesc cam așa : „Cine poate acorda o muncă de răspundere unui om incapabil" ? Poate că modul meu de a judeca oamenii a părut la început, cînd am venit în această fabrică, suspect, dar cu timpul oamenii au început să-mi dea dreptate.

Fiindcă a venit timpul confesiunilor și fiindcă mi se oferă ocazia de a mă destăinui literei tipărite acum, la a 20-a aniversare a Fabricii de tananți „Argeșul", o voi face cu aceeași dragoste cu care îmi ocup locul de muncă în fiecare dimineață.

Am intrat în CFR încă din timpul războiului. Eram tînăr impiegat de mișcare în stația Chitila.

La un moment dat am văzut un anunț care conținea vestea înființării la Pitești a unei fabrici de tananți. Am venit aici și mi s-a spus, confirmîndu-mi-se gîndul pe care-l avusesem la aflarea veștii, că este nevoie de mine.

Faptul că aici era nevoie de mine, că puteam fi de folos cu ceva la construirea acestei fabrici, m-a determinat să vin la Pitești. De atunci am rămas același om care crede că datoria lui de om și cetățean este să muncească.

Ceea ce mă supără pe mine este fluctuația unora de la o fabrică la alta. Cred că omul care pleacă în fiecare lună de la o fabrică la alta este neserios. Ori nu corespunde, ori nu e serios. Eu muncesc cu atît mai mult cu cît mi se oferă răspundere mai mare.

Îmi aduc aminte cum creștea sub ochii mei, zi de zi, această fabrică. Nici nu ne venea să credem că s-a construit această fabrică aici, sub privirile noastre.

S-a început cu probele tehnologice, mergea greu la început. Și, cu toate greutățile, eram satisfăcuți, fericiți chiar, că fabrica era a noastră.

Imi amintesc că nici nu știam cum arată taninul. La început l-am scos sub formă de pastă, apoi solid, apoi praf.

Viața mea petrecută între zidurile fabricii este plină de amintiri. Dar una din cele mai frumoase a fost aceea a inaugurării. A fost o serbare frumoasă. Ni s-a spus „Fabrica este a voastră !" Aveți grijă de ea. Cum o păstrați așa o aveți!"

Și, de atunci, în fiecare an gîndeam rezultatele anului viitor. S-a mărit fabrica, prin construirea unei instalații de furfurol care valorifică reziduul de la tanin, a fost construită instalația de oxigen.

Am auzit despre faptul că trecerea în cel de al 21-lea an de existență al fabricii va fi sărbătorită așa cum se cuvine a fi sărbătorită vîrsta unui om. Pentru că fabrica este o ființă vie, ea nu cuprinde numai compresoare, pompe, utilaje și aparatură.

Fabrica presupune, în accepția ei largă, și oameni.

Cînd am auzit de această aniversare, mi-am aruncat gîndul în urmă. Rezultatul — aceste confesiuni, aceste gînduri transpune pe hîrtie. Gîndul însă, mă duce înainte. Ceea ce îmi doresc acum, pentru viitor, este să ies la pensie tot din această fabrică. Ce m-ar determina pe mine să plec de aici, din mijlocul acestor oameni care au crescut o dată cu mine ?

Am doi copii, pe amîndoi îi fac chimiști. Băiatul a trecut în anul IV, la Facultatea de chimie industrială. Fata — mai mică — va face tot chimia.

O familie de chimiști, așadar.

O miniatură a acestei minunate și mari familii care e Fabrica de tananți din Pitești.

Calde sentimente

ŞERBAN PÎRVU
maistru, şef secţie furfurol oxigen

Acum, la 20 de ani de la înfiinţarea Fabricii de tananţi „Argeşul", în care lucrez ca şef al secţiei furfurol, îmi amintesc cu calde sentimente momentul angajării mele la tananţi.

Veneam, ca orice om tînăr, cu dorinţa afirmării şi punerii în aplicare a cunoştinţelor dobîndite în şcoala medie tehnică.

Vizitasem adesea şantierul fabricii în timpul şcolii. Încercam să-mi imaginez cum va arăta în final „cea mai mare fabrică de acest gen din sud-estul Europei".

Pînă la urmă, destul de repede, previziunile mele s-au adeverit : s-a construit o fabrică minunată, în care lucra un colectiv bun.

Apoi am intrat şi eu în acest colectiv. La început fabrica realiza un plan de producţie foarte scăzut. Au venit inovaţiile. Dădeam frîu gîndului să zămislească „frumuseţi şi preţuri noi".

Îmi amintesc cît de greu se făcea la început alimentarea tocătoarelor, cu vagoneţi de cale îngustă, împinşi manual. A venit apoi punerea în practică a ideii transportului cu vagoane CFR tractate de locomotivă. Oamenii îşi manifestau bucuria.

Ceea ce fac şi eu acum, spunînd că sînt bucuros că aniversez aceşti 20 de ani ai fabricii pe care n-am părăsit-o niciodată şi căreia îi urez să rămînă cu aceeaşi faimă frumoasă cu care şi-a înscris în ultimul timp numele pe filele tipărite.

Meseria — brățară de aur

SURDU ION
fochist

Am 47 de ani, şi sînt de meserie fochist. Cînd mi-a plăcut ceva în viaţă, am făcut tot ce am putut spre a avea acel lucru. Şi dacă în popor se spune că „meseria e brăţară de aur", atunci acum, cînd fabrica aceasta în care port această brăţară de aur împlineşte 20 de ani de activitate, acum, deci, pot spune că am ce purta.

Am o meserie care mi-a plăcut. Nu ştiu cum e privită de alţii. Pentru mine, însă, ea este brăţara mea de aur.

Dorinţa mea este să port această brăţară pînă la bătrîneţe, pînă la pensie, în aceeaşi unitate — Fabrica de tananţi — „Argeşul".

Aici mă bucur în fiecare zi de realizările obţinute de mine şi de colegii mei, aici am cele mai frumoase amintiri din viaţa mea, aici mi-am format convingerea că prieteni sînt acei oameni cu care te înţelegi în procesul muncii. Tot aici, o dată formată această convingere, mi-am consolidat-o în timp.

De aceea o iubesc ca pe propria mea familie.

Am un băiat care lucrează tot la centrala termică a fabricii şi tot în meseria de fochist.

Intîmpin aniversarea a 20 de ani de activitate a fabricii cu cele mai frumoase gînduri de dezvoltare şi de extindere a ei în continuare.

Viața fabricii — viața mea

NIȚĂ VASILE
extractorist șef

Cele ce voi scrie mai jos vor părea, poate, simple date biografice ale mele. Altceva înseamnă însă. Prinosul meu de dragoste și bucurie cu care întîmpin împlinirea a 20 de ani de activitate a fabricii în care lucrez, Fabrica de tananți „Argeșul", Pitești.

M-am calificat aici ca operator chimist. Sincer să fiu, curiozitatea de a ști cum se fabrică taninul pe care-l foloseam la tăbăcăria din Găvana, unde lucrasem pînă atunci, m-a determinat să vin în această fabrică. Am venit să rămîn aici fiindcă m-am obișnuit cu colectivul de muncă, mi-am îndrăgit și m-au îndrăgit colegii de muncă. Cînd am hotărît să rămîn aici, m-am gîndit că voi rămîne nu pentru doi-trei ani, ci pînă la ieșirea la pensie. Faptul că nu am părăsit pînă acum această fabrică mă determină să cred că gîndul meu, frumos pe atunci, frumos și acum, de a ieși la pensie de aici e pe cale de a se îndeplini.

Dar cum am 46 de ani, numai, pînă cînd voi ieși la pensie vreau să se simtă că sînt în această fabrică.

Ce repede au trecut cei 20 de ani ! S-au făcut, în decursul lor, modificări în procesul tehnologic, modificări pe care le simt ca pe ale propriei mele vieți, ca pe ale propriului meu timp.

Am găsit întotdeauna înțelegere și prietenie la colegii de muncă, am fost ajutat la nevoie de către colegi, fapte ce m-au convins că oamenii aceștia nu mi-au fost și nu sînt și nu-mi vor fi numai simpli colegi, ci prieteni adevărați.

Poate de aceea trăiesc viața întreprinderii și întreprinderea viața mea. Și acum parcă am anii întreprinderii, pe care-i iubesc ca pe proprii mei ani.

Emoția aniversării

POPA CONSTANTIN
concentrator şef

Îmi amintesc acum, cînd scriu aceste rînduri, cu ce emoţie citeam un afiş care anunţa construirea acestei fabrici la Piteşti.

Îmi pare rău că nu am păstrat un afiş din acele unde scria mare, cu litere de-o şchioapă, că „la Piteşti se va construi o fabrică de tananţi, cea mai mare din sud-estul Europei". Pe atunci în Piteşti era numai „Textila".

Vai, ce frumos suna cuvîntul „tananţi" ! Avea ceva sonor care îl apropia de cuvîntul ‚t,alent". Ciudată iluzie auditivă care ajută la trecerea simpatiei sufleteşti de la un cuvînt la celălalt.

Am venit la această fabrică de la înfiinţare, m-am învăţat repede cu atmosfera care domnea în fabrică la vremea aceea.

De loc sînt din Făgăraş, dar parcă şi părinţii părinţilor mei s-ar fi născut aici, în Piteşti, aşa de bine mă simt în acest oraş.

Fac parte din categoria colegilor care şi-au întîlnit viitoarele soţii în fabrica aceasta. In timpul care a trecut de la

înfiinţarea fabricii mi-au trecut prin mînă fel de fel de oameni. Sînt foarte mîndru de aceşti oameni, copii altădată — care au devenit ceva. Am sentimentul că sînt cu adevărat al fabricii acesteia şi numai ea mă poate revendica acum ca fiind al ei. Nu pot dormi bine, nu pot mînca bine cînd fabrica merge prost. Mă preocupă într-una ridicarea calităţii produselor. Sînt legat de această fabrică, şi faptul că nu am plecat nici o zi în altă întreprindere, timp de 20 de ani, spune totul, cred.

Emoţia sărbătoririi acestor 20 de ani, pe care-i împlineşte fabrica de tananţi „Argeşul", stăruie în fiecare cuvînt în cele transcrise pînă aici.

Sînt fericit

ENE IONEL
operator chimist

Sînt născut în orașul Mărășești, dar iubesc mai mult, mult mai mult Piteștiul.

Asta poate și pentru faptul că din cei 37 de ani pe care-i am acum, mai mult de jumătate, mai sigur 19, i-am petrecut în Fabrica de tananți „Argeșul". Tata și mama voaiu să rămîn acasă, dar dorința de a învăța, de a mă face util într-o mare uzină, undeva, m-a făcut să plec de acasă. Am terminat școala și am ieșit laborant chimist. Eram repartizat în București. Pe 1 august, 1951, acum 20 de ani, am văzut în București un afiș în care era anunțată punerea în funcțiune a Fabricii de tananți de la Pitești. Poate că și faptul că se scria acolo că va fi cea mai mare fabrică din țară și de acest gen din sud-estul Europei m-a determinat să părăsesc Bucureștiul și să poposesc la Pitești.

Am lucrat în laborator 2 ani, după care am cerut să fiu dat în fabrică. Trecînd în secție, m-am acomodat repede cu programul de lucru, cu oamenii, am devenit destul de repede șef al unei brigăzi din atelierul de extracție al secției tananți. De atunci, amintirile frumoase mă încălzesc mereu.

Am obținut — spun „am obținut", socotindu-mă membru activ al colectivului acestei fabrici — steagul de fruntaș pe ramură, am obținut diplome, stimulenți morali și materiali.

In toţi anii pe care i-am petrecut în fabrică m-am legat foarte mult de oamenii de aici. Am încercat să plec, dar n-am putut. M-am căsătorit aici. Greutăţile pe care le-am întîmpinat, privind fabrica, bineînţeles, au fost mult prea puţine în comparaţie cu bucuriile, ca să poată atîrna în balanţă. Acum fabrica noastră produce două mii şi ceva de tone de tananţi pe an, cantitate ce nu figura altădată decît în imaginaţia noastră.

S-a muncit, în aceşti ani, mult, s-au schimbat multe, s-au modificat multe. Şi lucrurile acestea le-am simţit cu propriul nostru suflet.

Cum aminteam mai sus, în 1954 m-am căsătorit, soţia am luat-o de aici din fabrică. Este operatoare, colegă de muncă, avem doi copii. O fată va termina liceul de chimie. Deci, aşa ca alţi colegi ai mei, am reuşit să polarizez în jurul meu, în jurul meseriei de chimist, o parte sau, mai bine zis, întreaga familie.

Aş mai adăuga faptul că soţia mea a mai adus cu sine doi fraţi care lucrează tot în această fabrică.

De aceea, din cauza celor scrise mai sus, îmi pare bine că organele locale de partid şi de stat şi conducerea întreprinderii în care lucrez au luat hotărîrea să se sărbătorească cel de al 20-lea an de activitate. Cine nu este fericit în asemenea clipe?

Sînt aşa de sigur că fabrica se va dezvolta şi mai mult, că se vor fabrica mai tîrziu şi alte produse. Şi asta constituie un motiv în plus spre a fi fericit.

Fabrica = familie

IOANIȚESCU CONSTANTIN
lăcutuș - mecanic

Deși am 19 ani de cînd lucrez în această fabrică, n-am încercat niciodată sentimentul despărțirii de oamenii cu care mă întîlnesc zi de zi.

Adesea confund fabrica în care lucrez cu familia pe care o am. Și cred că asta e un semn al obișnuinței cu colectivul căruia i-ai devenit și care ți-a devenit prieten.

Mă voi rezuma, în cele ce voi scrie, la amintiri.

Sînt multe, foarte multe.

Meseria mea de lăcătuș mecanic poate oferi în fiecare zi o întîmplare plăcută care cu timpul devine amintire frumoasă.

Nu voi uita niciodată că am lucrat o dată 32 de ore continuu la vulcanizarea unei benzi și la repararea unui reductor. 32 de ore — da, 32 de ore ! Ce amintire frumoasă !

Sînt sigur că atunci cînd vom sărbători 50 de ani de existență a fabricii și aceste rînduri vor fi amintiri frumoase.

Mai frumoase vor fi atunci gîndurile de acum în care Fabrica tananți „Argeșul" apare ca o mare întreprindere.

Pentru că atunci gîndul nostru, visul nostru, se va materializa, va deveni realitate.

COMITETUL DE PARTID

1. Șerban C-tin	—	secretar
2. Sandu Ion	—	locțiitor secretar
3. Ing. Cremenescu Ion		responsabil cu probleme economice
4. Bratu Florea	—	responsabil propagandă și agitație
5. Pricop Vasile	—	membru
6. Ene Ionel	—	"
7. Ion M. Constantin	—	"
8. Nedelcu Nicolae	—	"
9. Stan Gheorghe	—	"
10. Ene Eugenia	—	"
11. Pînzaru Emil	—	"
12. Teodorescu Nicolae	—	"

COMITETUL DE DIRECȚIE

1. Ing. Vidu Dionisie	—	președinte
2. Chim. Burlușanu Gh.	—	membru
3. Vasilescu Gheorghe	—	"
4. Ing. Cremenescu Ion	—	"
5. Ing. Eșanu Chiril	—	"
6. Chim. Simache Stela	—	"
7. Duțulescu C-tin	—	membru — reprezentant al salariaților.
8. Rusu Ion	—	"
9. Cîrstea Ion	—	membru — președintele comitetului sindicatului.

COMITETUL SINDICATULUI

1. Cîrstea Ion	—	președinte
2. Nedelcu Stelian	—	secretar
3. Samoilescu Emilia	—	membru
4. Pascaru Vasile		"
5. Negruțiu Grigore	—	"
6. Nedelcu Alex.	—	"
7. Văleanu Dan	—	"
8. Matei C-tin	—	"
9. Badea Pandele	—	"

BIROUL ORGANIZAȚIEI U.T.C.

1. Coman Ion	—	locțiitor secretar
2. Ing. Rotaru Laura		membru
3. Albu Ion	—	"

CARTEA DE AUR A FABRICII, 1971

NEDELCU MARIA
inginer — șef birou

CIRSTEA ION
lăcătuș mecanic

PASCARU VASILE
șef de depozit materie primă

ENE EUGENIA
concentrator

NEDELCU NICOLAE
maistru mecanic

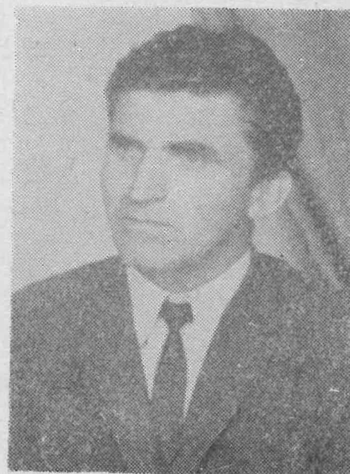

DIACONU MIRCEA
şofer

COSTACHE NICOLAE
lăcătuş-mecanic

ŞERBAN T. GHEORGHE
operator chimist

DUŢULESCU CONSTANTIN
operator chimist

Redactor responsabil : DAN ROTARU
Tehnoredactor : ILIE PANĂ

Tiparul executat : I. P. „ARGEŞ" — Piteşti
Comanda 24 018/1971